

L'ESPERAR EL BARCO

Llegidor amic: Si pateixes de neurastènia, o et penses patir-ne, que ja és patir-ne; si estàs atabalat pels sorolls que ens porta la civilitat, per aquesta angoixa d'anar de pressa i arribar abans allà on no tenim feina; si els negocis t'han omplert de números allí on hi ha d'haver lo que en diem l'enteniment; si els cines t'han fet malbé la mecànica de la vista, i el bellugueig se t'ha fet crònic, i el *desfici* ja no et deixa viure, i vols gaudir un xic del repòs que es mereix en aquesta vida el que no ha fet mal a ningú, segueix-me en una illa que et diré, a una illa on sempre hi fa calma, on els homes mai porten pressa, on les dones no es fan mai velles, on no es malgasten ni paraules, on el Sol hi fa més estada i on fins la senyora Lluna camina més a poc a poc, encomanada de la mandra.

Aquesta illa és Mallorca, llegidor. És aquesta moneda grega muntada en blau que, segons diuen, va eixir de la mar salada per a pendre el sol una estona, i s'hi va trobar tan bé que s'hi va quedar condormida. És aquesta illa *voltada d'aigua*, més llatina que totes les altres; és aquest recer per a anar a pendre el caliu de nyonya, *dutxes* de llum i banys de posta de sol. I deu ésser per això que et dic, i per tantes coses que aquí em descuido i que ja anirem dient, que jo et juro, oh llegidor!, que així

que hi hagi desembarcat t'entrarà una mitja son tan rítmica i tan melodiosa, unes ganes de no fer res tan segures i definitives i un ensomniament tan seguit, que diràs: «Aquesta és la terra que convenia an el meu mal; una terra que, sense dormir, s'hi pot reposar i somniar-hi.»

Figura't tu que, així que hi arribes, després de passar per uns penyals com uns murs encantats vora el mar i de veure una badia que no té altra missió en el món que emmirallar el cel i els núvols, i uns barcos que han plegat les veles, com els ocells pleguen les ales, i una seu tan assolada que no se sap si ella pren el sol o és el sol que pren catedral, veus un moll, el barco s'hi atansa, i a la vorera de les pedres una renglera de mallorquins que, ¿saps lo que hi fan?: esperen el barco!

A tot arreu, el qui espera un barco és que li arriba un conegut, o que li havia d'arribar, o que li té de dur les maletes; doncs aquí no. Aquí esperen el barco!

A tot arreu, això d'esperar és una feina neguitosa que els homes la fan passejant-se, mirant el rellotge, comptant el temps; doncs aquí la fan a peu dret, quiets i serens i reposats.

A tot arreu, l'esperar fa posar cabells blancs als homes; doncs aquí... no els hi tenen mai; l'esperar no és obligació, ni és distracció, ni és desig d'espera... per a esperar, com els ocells que no tenen gana i s'estan dues o tres horetetes a la punta d'una branca, obrint i tancant les parpelles; com la cigonya s'està a peu coix a la vorera de l'estany, sense posar l'altre peu a terra; com el gat a la

vora del foc i com el moro al peu de la porta. L'esperar, aquí, és la religió del que no du pressa en el viure ni tem la mort el jorn que arribi; és l'estat de perfecció de l'ànima contemplativa; és el Sant Embadaliment. Els profetes varen estar segles esperant el barco a Judea; els apòstols també l'esperaven; els jueus encara l'esperen; els moros viuen d'esperar-lo... Però els mallorquins, més modestos, no l'esperen de tan amunt: l'esperen al moll de Palma i, així que el veuen arribar, el segueixen esperant amb la mateixa beatitud, i és que, per a ells, lo d'esperar el barco és el ritme de la seva illa.

Sí, llegidor, així que arribis, si em creus a mi i véns a Mallorca, encara no sies al moll, ja sentiràs gran consol al mal de dur pressa que portes, ja el sol t'haurà pres de ple a ple, ja baixaràs la palanca amb tot repòs i serenitat, ja el pols t'anirà a poc a poc, ja el rellotge et retrassarà, ja sentiràs un plom als peus i una dolçor damunt dels ulls, ja parlaràs a poc a poc, i, si et gires i per atzar sents una sirena allí al lluny, quasi puc assegurar-te que et posaràs en el rengle i... també esperaràs el barco.